

Το Europavox Festival σαν θεσμός υπάρχει πλέον μια δεκαετία και σαν βασικό του σκοπό έχει την προώθηση της ευρωπαϊκής μουσικής. Διοργανώνεται φέτος σε 7 διαφορετικές χώρες (Γαλλία, Αυστρία, Βέλγιο, Κροατία, Ιταλία, Λιθουανία και Ελλάδα) και η ελληνική εκδοχή του περιλάμβανε 4 εξαιρετικά όπως αποδείχτηκε σχήματα, τα οποία σαν κοινό παρανομαστή έχουν την αγάπη τους για το ψυχεδελικό rock αν και το προσεγγίζουν από διαφορετικές πλευρές το καθένα. Μια πολύ καλή αφορμή για να πάει κανείς λοιπόν στο Fuzz.

Παρά την σχετικά καλή προσέλευση που είχε το festival πιστεύω πως τέτοια event και με τέτοιο εισιτήριο θα έπρεπε να χουν ακόμα μεγαλύτερη ανταπόκριση. Πέρα απ' τις συνηθισμένες δικαιολογίες, πως γίνονται πολλά live και που να πρωτοπάς, κτλ, προσωπικά βλέπω μια αδυναμία των μέσων, e-zines, blogs, net radios να δώσουν χαρακτήρα σκηνής και να κερδίσουν περισσότερο και κυρίως μικρότερο ηλικιακά κοινό. Ίσως να λείπει το ένα μέσο που θα μπορέσει να αποτελέσει ένα όχημα (όπως κάποτε το Ποπ+Ροκ ή το Fractal Press) για τέτοιους ήχους. Βέβαια αυτή είναι μια μεγάλη συζήτηση και ευσεβής πόθος του γράφοντα.

Οι **The Third Sound** από την Ιταλία, με Ισλανδό κιθαρίστα, που τώρα κατοικοεδρεύουν στο Βερολίνο (!!!) είχαν κληθεί να ανοίξουν το festival και να ζεστάνουν το κοινό. Η επαφή μου με την μπάντα έγινε με αφορμή το Ευρορανοχ και έτσι δεν ήξερα τι να περιμένω από μια live εμφάνιση τους. Στο σχεδόν μιας ώρας σετ τους, έπαιξαν κομμάτια από τα 3 albums της μέχρι τώρα πορείας τους. Καλοδουλεμένη τετραμελής μπάντα με καλές συνθέσεις που πότε έφερναν στο νου τους Brian Jonestown Massacre και πότε σε πιο shoegaze δρόμους με στιβαρό μπάσο και τις κιθάρες να “βρωμίζουν” τους Fender ενισχυτές. Έπαιξαν σχεδόν ολόκληρο το φετινό τους “Gospel Of Degeneration” αλλά και κάποια παλιότερα όπως το Sister που ήταν από πριν το κομμάτι που ξεχώριζα απ’ το σύνολο της δισκογραφίας τους και σίγουρα η καλύτερη στιγμή τους στο συγκεκριμένο live. Τα φωνητικά που ήταν κάπως flat και η στατική παρουσία τους νομίζω πως ήταν τα μόνα αρνητικά του live τους.

Setlist:

We Got All You Need

Charlatan

Shake Em

Hole In My Heart

At Heavens Gate

Before There Was You

Meltdown

Spiraling Downfall

Never Catch Her Again

Sister

Oblivion

For A While

Re-Elevation

Στη συνέχεια οι Έλληνες **Noise Figures** οι οποίοι βέβαια δεν αποτελούν κανένα μυστικό. Ένα power duo που ακούγεται άνετα σαν full μπάντα. Τα τύμπανα έρχονται αριστερά μπροστά στη σκηνή δίνοντας έναν in your face χαρακτήρα που ενίσχυσε σαφέστατα την εμφάνιση τους. Το πολυεργαλείο που ονομάζεται Γιώργος Νίκας στη φωνή και στα τύμπανα προσφέρει φουλ ενέργεια και στους δυο ρόλους του ενώ οι κιθάρες γεμίζουν τον χώρο με psych και garage θόρυβο. Για τους αμήτους το πως δυο μόνο άτομα δημιουργούν τόσο γεμάτο ήχο είναι σίγουρα ψαρωτικό. Ωστόσο αυτό δεν αρκεί για παρά πολύ και αυτό που μένει τότε είναι οι συνθέσεις που φυσικά είναι ένα ακόμα δυνατό σημείο για τους Noise Figures. Κομμάτια όπως το We Look Better In The Sun από το ομώνυμο, που η live εκτέλεση του είναι μακράν καλύτερη της στούντιο αντίστοιχης, το Shoot the Moon με το οποίο ξεκίνησαν το σετ τους ή το πιο pop Out Of Your Mind είναι τραγούδια που κολλάνε στο μυαλό σου. Απ' την πλευρά μου βέβαια τους προτιμώ στις πιο ψυχεδελικές τους συνθέσεις απ' τις αντίστοιχες πιο punk rock τους. Πολύ καλή εμφάνιση σίγουρα που κέρδισε ξεκάθαρα το κοινό και στάθηκε ένα σκαλί πιο πάνω από τους The Third Sound. Σίγουρα έχουμε πολλά να περιμένουμε από δαύτους.

Setlist:

Shoot The Moon

Dont Throw Your Hand

We Look Better In The Sun

Black Caravan

No Rest

Out Of Your Mind

In The Boneyard

Run

Feathers

Rollin

Bones

Blood

Οι Βρετανοί **The Oscillation** ήταν μάλλον ο βασικότερος λόγος για να βρεθώ στο Fuzz εκείνο το βράδυ και ευτυχώς δεν με απογοήτευσαν. Βλέποντας τους δεύτερη φορά, ήξερα πως πρόκειται για εξαιρετικό live σχήμα. Σε αντίθεση με τους Noise Figures αποτραβήχτηκαν στο βάθος της σκηνής για να αποδώσουν την πιο space διάσταση του ήχου τους απλώνοντας την στον χώρο.

Τρία άτομα. Κιθάρα, μπάσο, τύμπανα. Τα βασικά rock συστατικά, όχι όμως σε καμιά περίπτωση και τυπικό rock. Ο ήχος τους είναι ένα αμάγαμα space rock, ψυχεδέλειας και kraut rock. Ξεκινούν με το All You Want To Be από το καταπληκτικό "From Tomorrow" album του 2013. Τα παιχνίδια της drummer είναι ξεκάθαρα τα πιο απαιτητικά της βραδιάς και αν κάτι μου λείπει είναι λίγο περισσότερο ένταση και όγκος στο μπάσο που θολώνει κάπως το αποτέλεσμα. Συνεχίζουν με το ομώνυμο απ' το φετινό τους "Monographic" ενώ δεν κρύβουν τις επιρροές τους με το εντελώς kraut Respond In Silence απ' το προ δεκαετίας πια ντεμπούτο τους. Οι κιθάρες είναι πραγματικά χάσιμο, απλώνονται στον μεγάλο χώρο του Fuzz και μαζί με τα visuals δημιουργούν την επιθυμητή space παραζάλη. Επιστρέφουν στο φετινό τους πόνημα με το Lonely People που ξυπνάει Spiritualized μνήμες. Τα κομμάτια τους ενώνονται με μπόλικο feedback και θόρυβο που όμως και πάλι θα τον ήθελα πιο δυνατά. Μια εισαγωγή με wah μας φέρνει στο πιο ρυθμικό Take Us to the Moon. Μας δίνουν μονάχα μια μικρή γεύση απ' την αλμπουμάρα που λέγεται "Veils" παίζοντας το Telepathetic Birdman που θα 'ταν το highlight του set τους μόνο αν δεν υπήρχε το απίστευτο ψυχεδελικό κλείσιμο με το Decent που για μένα ήταν η καλύτερη στιγμή ολόκληρης της βραδιάς. Απόλαυση.

Setlist:

All you want to be

Monographic

Respond In Silence

Lonely People

Take Us To The Moon

Telepathic Birdman

Descent

Τέλος οι Γάλλοι Limiñanas, οι οποίοι με ξάφνιασαν με το πόσο διαφορετικά προσεγγίζουν τα live σε σχέση με τον studio ήχο τους. Ο πιο ανάλαφρος vintage pop ήχος των album τους μεταφέρεται στην σκηνή με πλήρη ένταση. Τα drums μετά το live των the Oscillation επιστρέφουν έστω και “κουτσουρεμένα” (μπότα, ταμπούρο και floor tom με καρφωμένο πάνω του ένα ντέφι), πάλι μπροστά στη σκηνή και επαναφέρουν την in your face αίσθηση. Τιγκα φασαριόζικο garage rock με fuzz-αρισμένες κιθάρες και θόρυβο σε κάθε ευκαιρία.

Το ζεύγος Limiñana, ο Lio και η Marie αν και δεν τους λες νεαρούς είναι οι πρώτοι στη βαβούρα και στην ένταση. Τα αντρικά φωνητικά που έλειψαν, αντικαταστάθηκαν απ' την υπέροχη παρουσία της Ολλανδέζας Nika, που καταφέρνει να είναι αισθησιακή, ζεστή αλλά και ταυτόχρονα με τσαγανό και σπιρτόζα όπου χρειάζεται. Η δεύτερη κιθάρα ήταν μάλλον πρωταρχικής σημασίας καθώς απ' αυτήν παιζονταν όλες οι βασικές μελωδίες, ενώ το μπάσο ήταν εκεί που έπρεπε κάθε στιγμή δίνοντας μια στιβαρή βάση. Ξεκίνησαν με το ομώνυμο απ' το φετινό “Malamore” και γρήγορα γρήγορα μας πρόσφεραν ένα πρώτο highlight με το Down the Underground. Οι Gainsbourg meets Velvet Underground επιρροές τους, η ψυχεδελική pop τους και οι 60's εμμονές είναι παντού στη μουσική τους παρόλο που στην σκηνή καλύπτονται με μια στρώση θορύβου και την διάθεση της μπάντας να τα “σπάσει”. Κορυφαίες στιγμές για μένα σίγουρα τα Liverpool, Salvation, Funeral Baby καθώς και η διασκευή στο Russian Roulette των Lords Of the New Church. Το σχήμα δείχνει να το διασκεδάζει και ο κόσμος ανταποκρίνεται. Εγώ κάπου εκεί αρχίζω να νιώθω κάπως κουρασμένος και αισθάνομαι ότι το live φτάνει στο τέλος του για μένα. Οι Limiñanas όμως μας προσφέρουν όμως ένα σπουδαίο φινάλε με μια έξτρα θορυβώδη εκδοχή του I'm Dead και τους περιμένουμε για encore. Επιστρέφουν στο Costa Blanca με το Cold Was the Ground για να τελειώσουν με το Kostas σε κλίμα ενθουσιασμού.

Setlist:

Malamore
Down The Underground
Prisunic
El Beach
Liverpool
Green Fuzz
La Ballade De Clive
Salvation
Funeral Baby
Crank
Russian Roulette (The Lords Of The New Church cover)
Garden Of Love
Je M' En Vais
AF3458
One Of Us
Stella Star
Zippo
Betty And Johnny
I m Dead

Encore:

Cold Was The Ground
Kostas

Ανταπόκριση: Βασίλης Μπέκας